"*Hrůza hrůzoucí*", jsem si v duchu říkal při vstupu do obludné krychle Domu kultury ve Vsetíně. Jenže pak kouzelníci pořadatelé ze zavěšených maskovacích sítí vyčarovali prostředí najednou jiné. A při samotném průběhu akce se ten hrůzný dech socialistického realismu zcela kamsi vypařil.

Jestli se mi na valašských hudebních akcích něco líbí nejvíc, pak je to proplétání většiny muzikantů několika soubory, prolínání valašské muziky více či méně nápadně a nápaditě do tvorby. Ty přetavené zdroje a kořeny srovnané se současnou většinovou folkovou tvorbou, námětově čerpající jen z osobních pocitů a nálad, vycházejí vždycky vítězně.

Šantré se podařilo v diváckém hlasování porazit **Jarret**. O jeden hlas. A **Žambochy** o pár hlasů. Poté v šatně se doprostřed oslavy vřítil Marek Jarret, mával dvěma hlasovacími lístky od paní, která hlasování prošvihla a samozřejmě hlasující pro Jarret a dožadoval se nikoliv opakování ceremoniálu, ale hlavně předání hlavní ceny. Tu však v tu chvíli pevně třímala Inka

AG Flek na podiu Valašského nákypu

foto: Luboš John Gaško ©

Šantreová, která pohotově vyzvala okolo sedící k urychlené konzumaci. Jenže pár hlasů obdrželi i **BIbítls** (společná akce Žambochů a Šantré), tak kdo vlastně měl správně tu slivovici vypít?

Všem muzikantům, kteří na Nákypu nebyli, bych přál vidět a zažít dokonalý servis v zálulisí.

Úspěcherm skončila i trochu s obavami očekávaná cirkulace diváků mezi velkou scénou a malou v předsálí. Program tak plynule pokračoval podle plánu. Na menší scéně pochopitelně kontakt s publikem se navazoval nesrovnatelně líp. To se to hraje, že Žamboši? Hodně živý tu byl i **Vrkoč**.

AG Flek ve své původní sestavě (Blanka Táborská, Ivo Viktorín, Karel Markytán, Josef Šobáň) - skutečný bonbónek, třešnička na dortu (zde snad by lépe odpovídal termín švestička v láhvi). Znáte typičtějšího, výraznějšího představitele folku sedmdesátých let u nás? A kolik existuje srovnatelně skvělých písní jako je Carpe diem?

Lavina Jarretu se zřítila z pódia do lidí. Ti se rádi nechali zavalit a naladit na úžasnou libereckou strunu.

A abych nezapomněl na ostatní účinkující poskládané dramaturgicky velmi dobře a divácky přitažlivě: **Harafica** (cimbálová premiéra, nečíst prosím anglicky, ale valašsky takže s "cé"), **Ná poj zdarma**
(název skupiny nikoliv diváky vděčně přijatá výzva pořadatele, folk svou cestu teprve si vyšlapávající), folk-rockové jistoty severu Moravy -
Douda Band
a
Kajkery
, novodobě tvořená valašská písnička v úžasné podobě -
Dareband
, pulzující country-rock
Gde Billi Boys
. A nakonec i závěr vzpomínkový -
Karel Zich Revival
a závěr bigbítově taneční -
Stram
.

K tomu navíc dvě výstavy fotografií. Jedna místního zručného fotografa **Tomáše Komzáka**, druhá
Inky Tognerové
ze Šantré. Přiznejte se, kolik z vás vědělo, že nejen úžasně zpívá, ale i fotí?

A komu to vše nestačilo, mohl své oko naladit zaostřením na břišní tanečnice ze soubrou **Kirké** v několika mezihudebních vstupech.

Sám bych ani si příliš nepřál být v roli šťastného vylosovaného diváka, který obdržel obrovský opravdový valašský nákyp?Ale nakonec chutě máme každý rozdílné. Ovšem Nákypu

hudebního jsem si naložil plnou porci a kdyby šlo ještě přidat?

To vše jste mohli vidět, slyšet a zažít na 13.ročníku Valašského nákypu ve Vsetíně 28.října 2006 a pokud jste na místě nebyli, tak můžete už jen litovat, že jste neviděli, neslyšeli a nezažili?Ale věřím, že za rok Dušan Trličík s matkou vsetínského folku Evou Endy Sobkovou, připraví další chutný pokrm.